

# HÄSTSHOWEN



MARTINA  
EBERHARD



SAGA

EGMONT

# HÄSTSHOWEN



MARTINA  
EBERHARD

 SAGA  
EGMONT

Martina Eberhard

# Hästshowen

Saga

*Hästshowen*

Omslagsfoto: Joseph Gonzalez on Unsplash, Janko Ferlic on Unsplash  
och Annie Spratt on Unsplash

Copyright © 2008, 2018 Martina Eberhard och SAGA Egmont, an  
imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711877289

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än  
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt  
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-  
koncernen

# Kapitel 1

Ingen kunde tro att detta var mitten på mars! Jag stirrade uppgivet ut på de meterhöga snödrivor som var upplogade längs vår lilla grusväg. Det var då man verkligen blev varse om att vi flyttat från civilisationen (d.v.s. Uppsala) till denna världens ände: landet i ingenstans, åkern som gud glömde.

Vår lilla skånelänga som verkligen kändes utkastad mitt i ingenstans just nu verkade kämpa för att hålla taknocken ovanför snödrivorna. Det positiva med att var någon slags modern version av *Utvandrarna* det var att skolbussen inte hade kunnat ta sig fram på tre dagar. Jag kan ju inte, även om jag försöker tills jag blir blå, försöka övertyga någon att det var något jag sörjde. Det innebar ju att jag helt legalt kunde vara hemma och umgås med min älskade häst: Kolan. Hon var min (jag skulle kunna säga det för mig själv tusen gånger och ändå känna en svindlande lyckokänsla var gång) första egna häst och hade varit de i drygt tre månader nu. När jag tänkte på det fantastiska faktum att hon faktiskt var min slogs jag av att det kändes som hon alltid varit det, som om tiden innan Kolan knappt existerat. Märkligt...

Det negativa med den plötsliga återkomsten av vinter när vi som bäst gick och väntade på tussilago, det var att det inte heller gick att komma ut och rida. Vägarna var plogade till isskorpor som man riskerade att halka runt på som en Bambi på isen och fälten var packade med djup, tung snö som var näst intill omöjlig att ta sig fram i.

Jag tackade ändå min lyckliga stjärna att jag hade haft en sån tur att flyttat in i huset bredvid Vibeke's gård; Vibeke

min hästguru och mitt stora stöd i ridkonstens krokiga väg. Vibeke denna gängliga danska (jag förstod kanske två tredjedelar av vad hon sa och gissade mig till resten) som var en respekterad och duktig dressyrryttare och uppfödare av ridhästar. Hon hade tagit lilla mig under sina vingar och krönt mig till "*Världens bästa hästskötare*" en titel jag jobbade stenhårt för att behålla. Nu hade jag förvisso fått viss konkurrens i form av Madde som var uppvuxen i sin styvfars travstall och faktiskt nog var strået vassare som hästskötare än jag. I början hade det svidit rätt rejält att inse att jag var på väg att abdikera men sen fick jag ju en ny titel som "*Hästägare*" och då kändes hästskötartiteln inte lika angelägen längre. Tvärtom var jag faktiskt glad att ha sällskap och hjälp i Vibekes stall när jag hade så fullt upp med min älskade Kola. Speciellt när Vibeke blev gravid och fick problem, läkaren ordinerade ridförbud till Vibekes stora frustration. Jag hade aldrig klarat att motionera både Vibekes hästar och min egen så Madde blev en tillgång och faktiskt en bra kompis, något jag inte direkt hade i drivor här i Skåne.

Mamma hade lyckats ta sig ut till stora vägen och kunnat leverera mina två tvillingbröder; Jonatan och Kalle som är fyra år gamla, till dagis. Den bedriften uppskattade jag enormt efter att ha behövt vara barnvakt i två dagar i sträck. Har man umgåtts med tvillingar på fyra år som uteslutande går på Duracellbatterier vet man vad det innebär.

Nu var jag ensam hemma en fredag morgon (och ingen skolbuss i sikte) och givetvis var mina planer att ta mig till stallet så fort som möjligt. Våra hundar, Malou och Syrran, hade rasat av sig i snön och kom in med benfanorna tyngda av snöklumpar storas som tennisbollar. Jag borde ställa dem i duschen och spola av dem snön men jag tänkte att så länge de ligger på köksgolvet där vi har värme i golvet så

smälter snön och torkar upp ganska fort. Och det i sin tur innebar att jag snabbare kunde komma ut i stallet.

Jörgen, Vibekes man, körde runt med traktor och skopa på gårdsplan för att få undan nattens snösamlingar. Han vinkade glatt och jag vinkade tillbaka. I stallet rådde en rofylld stämning. Hästarna tuggade sitt morgonhös och stampade lite då och då för att tala om för grannen att det var bäst för dom att de inte kom in just nu. Inte för att det fanns någon praktisk möjlighet för någon av dem att klättra över till sin granne men kanske sådär för säkerhetsskull. Ja, det skulle väl vara Spotlight då, Vibekes unghingst, som var stallets värsting och ständiga busfrö. Vibeke brukade säga att enda anledningen att han inte blivit korv var för han är så otroligt "smokk". Vilket jag lärt mig betyder vacker på danska.

- Hej min lilla gumma, kuttrade jag och Kolan för upp med huvudet fnös till en hälsning och dök ner i maten igen. Min Kola var ett riktigt matvrak, det var ett som var säkert. I hagen var hon så söt och gnäggade välkomnande när hon fick syn på mig och även om hon var längst ner i hörnet på största hagen så kom hon alltid troget lunkande till mig vilket förstas smälte mitt hjärta som en glass i Sahara. Det var en helt annan femma om Kolan fått mat då var jag inte särskilt mycket värt. Hon gav mig en hastig blick på sin höjd och det fick jag snällt hålla tillgodo med.

Jag satte visslande igång med morgonens sysslor, tog ut en häst i taget i gången för att mocka ur boxarna. Än gick det inte att släppa ut dem på grund av snön som på sina håll låg över staketen men jag hoppades att det skulle bli rejält med plusgrader som tevevädret lovat så allt skulle börja smälta bort.

När jag band upp Ardisia, eller Disa som hon oftast kallas, kunde jag inte låta bli att lägga händerna och kinden på hennes gigantiska mage. Nu var det bara tre

veckor kvar till fölningen och jag var mer än entusiastisk över denna händelse. Valpningar har jag varit med om en massa gånger eftersom mamma föder upp irländsk setter men en fölning hade jag aldrig upplevt. Jag blev alldeles tårögd bara av att läsa om det och det skulle bli så fantastiskt att få vara med på riktigt.

Jag kände också en speciell, varm och tacksam känsla till Disa, förutom att hon bar runt på ett säkert helt bedårande litet föl, för hon var den häst jag för nån månad sen rident min allra första dressyrtävling på. Visserligen en liten sketen klubbävling och bara en Lätt C men ändå, jag var så otroligt stolt när vi placerade oss på en fjärde plats och fick rida med ärevarvet. Disa var så bussig och ärlig under hela programmet och det hjälpte mig att komma över känslan att jag troligtvis skulle antingen svimma och ramla platt i spånet eller kräkas rakt ut i ren nervositet. Nu gjorde jag lyckligtvis varken det ena eller det andra utan red ett riktigt prydligt program för att vara mig.

Jag måste ha lett av minnet för strax hördes Vibekes hesa röst från staldörren:

- Det måste va en riktigt bra fredag morgon det här, när man kan se så där lycklig ut bara över att få mocka hästskit! Hon drog in barnvagnen i stallet och jag var bara tvungen att titta till lilla Isa. Hon hade vuxit en hel massa de här veckorna men hon var ju ändå född för tidigt så hon såg fortfarande ut som en liten docka i miniatyr.

Vibeke verkade inte tycka moderskapet var allt för uttröttande för hon var snabbt igång med stallsysslor i samma energiska tempo som alltid. Vibeke hade en förmåga att röra sig och jobba som en iller på uppiggande medel. Allt gick med en himla fart och det fick mig alltid att känna mig som en flegmatisk sömngångare.

Det är märkligt när något händer som man är fullständigt oförberedd på hur lång tid det tar till hjärnan



faktiskt fattar vad som just hänt.

Det här var absolut ett sånt tillfälle.

Jag hör en bil på gårdsplanen och funderar i mitt stilla sinne vem som är så dum som är ute och åker i detta vädret. Det får jag inom några sekunder veta då stalldörren dras upp och en mörk kvinnostämma fyller stallet.

- Det var ju en hiskelig tur att man har fyrhjulsdrevet! Hohooo, nån hemma i stugan?

Jag stack ut huvudet från boxen och fick syn på en rödblommig gestalt med en färgglad Kyra K-jacka och en stor yllemössa neddragen över huvudet.

Jag stirrade som ett fån på personen i stallgången, det rasslade till i hårddisken när jag febrilt försökte komma på var jag sett detta så välbekanta ansikte. Var det en släkting eller vän till Vibeke? Nej, jag hade nog sett henne i Uppsala kanske, ridlärare på ridskolan där? Det var ju förstås en möjlighet. Medan jag stod där och tänkte så det luktade bränt och samtidigt stirrade (gud, så pinsamt vad jag måste ha sett dum ut!) kom Vibeke stegande från foderkammaren och utbrast:

- Nämen Biggan, vad kul att du tittar in. Är du på väg till Flyinge?

Biggan, Biggan? Nu började det brännas ordentligt uppe i hjärnkontoret och ungefär tre sekunder senare ungefär samtidigt som Biggan tittade med en road min på den dumblängande, mindre begåvade stalldrängen som fattade trögt och sa:

- Hej där borta! Då kom jag på vem hon var: Birgitta Schneider eller i folkmun även kallad Biggan. Biggan, Sveriges legendariska dressyrryttare som tävlat fyra OS och tagit fler medaljer i SM, EM och världscupfinaler än någon annan svensk ryttare. Här stod denna lilla seniga kvinna i sextioårsåldern som jag bara läst om och tittat på i

TV mitt framför näsan på mig i stallet där jag har min häst och hon säger "hej där borta" till mig!!!

Det kändes som det tog evigheter innan jag lyckades pipa fram ett fånigt "He..heej". Mitt ansikte hade blivit danska flaggan om bara nån målat ditt ett vitt kors. Jag kastade mig in i boxen och svor lite tyst för mig själv. Varför skulle jag alltid göra bort mig så?! Varför kunde jag inte för en enda gångs skull vara lite cool?

Jag plockade förstrött med grepen i halmen och spände ut öronen så de hade gjort en elefant avundsjuk. Vad gjorde Biggan Schneider hos Vibeke?

- Jag har varit hos Lolan ser du, hon har ju så många järn i elden den människan!

- Jaha du har vältrat dig lite bland adelsdamerna, skämtade Vibeke.

Jag försökte lista ut vem den där Lolan var men lyckades bara få fram att hon bodde på nåt slott i Skåne och hade dressyrhästar.

- Nu ska Lolan sätta upp en riktigt maffig hästshow i juni, "Jorden runt på 80 dagar" är temat och jag har lovat att delta. Så kom jag att tänka på dig Vibeke, du brukar vara tillräckligt vild och galen för att ställa upp på lite tokerier!

De skrattade och skrockade åt nån skämtritt de uppträtt med i Globen och jag förundrades över min osannolika tur att hamna som granne till en ryttare som Vibeke. Någon som ridit i Globen med Biggan och pratade om det som om det vore den mest naturligaste sak i världen.

- Anna, kom hit ett slag är du go'! Ropade Vibeke. Jag la mina svala händer över kinderna och hoppades att rodnaden övergått till normal hudfärg. Nu skulle jag försöka vara en cool och världsvan hästskötare som inte tappade konceptet bara för att en världskänd ryttare stegade in i stallet.

- Det här är Anna som hjälper mig i stallet, Anna där här är Biggan. Biggan tog tag i min hand och klämde hurtigt till.

- Hejsan Anna, trevligt att träffas.

- Hej. Min plan att vara cool gick inte riktigt som den skulle för jag verkade tappa talförmågan helt men jag tror inte att jag rodnade allt för mycket, alltid nåt!

- Biggan har berättat om en hästshow som jag tänkte vi kunde vara med i, vad säger du om det?

- Ska jag?!? *Jag* kan inte vara med i en hästshow... Mumlade jag lite lätt skräckslagen. Vad var nu detta? Men Vibeke bara skrattade och sa på sitt självklara vis:

- Klart du kan, vi kan kolla med Madde också hon vill säkert vara med. Det blir jättekul!

När jag hörde Vibeke säga det insåg jag att hon säkerligen skulle lyckas övertala mig till att ställa upp på att medverka i en hästshow på ett slott med hundratals åskådare (bara tanken fick mig att må illa!) precis som hon lyckades få mig att ställa upp i mitt livs första dressyrtävling några veckor tidigare. Vibeke hade den där förmågan att få de mest motbjudande saker (som en dressyrtävling) att verka som en god idé. Jag fick en bestämd känsla att jag skulle få ångra att jag av någon märklig anledning svarade:

- Jo, det kan ju va kul.

Vad jag inte visste var exakt *hur* många gånger jag skulle komma att ångra de orden...

## Kap.2

De följande veckorna snackades det förstås en hel del om Hästshowen. Madde som var en både coolare och mer nervfast människa än jag tyckte det var en strålande idé och blev bara överlycklig över att få vara med. Vibeke sprutade ut olika fantasifulla nummer från olika världsdelar och var inne på båda att låna in kameler och fixa eldslukare och ormtjusare.

Även om jag själv led av både scenskräck och rampfeber så var det svårt att inte ryckas med i deras entusiasm så snart var jag också med och spånade på de mest halsbrytande och utflippade shownumren. Vi hade riktigt roligt och ännu bättre blev det när första vårvärmen infann sig i början av april som smälte bort all eländig snö.

Jag skrittade ut på grusvägen med Kolan, det klafsade under hennes hovar av grus och smältvatten. Solen värmde faktiskt i ansiktet även om vinden kändes rätt isig fortfarande och någonstans inte alltför långt borta fanns en doft av en annalkande vår.

Jag njöt av att gunga fram i Kolans vägvinnande skritt. Hon gick med ivriga steg, glad över en uteritt efter flera veckor i paddock och ridhus. Uppmärksamt gick hon med högt huvud och verkade hålla koll på allt runtomkring henne. Ögonen var glittrande och pigga av vårkänslor. Jag kliade henne kärleksfullt i mankammen.

- Nu njuter du allt, tjejen! Snart kan vi galoppa över ängar och lummiga skogsvägar igen. Sa jag och log för mig själv. Det var få saker som kunde få mig så lycklig som de första vårdagarna efter en lång, mörk vinter: dofterna av

våta grusvägar och upptinad mylla i näsborrarna. Jag njöt av ljudet från Kolans hovar som klapprade och knastrade på gruset. Grus var vårkänsla! Det fick en att minnas när man skrapade både knän och handflator då man hoppade hage eller hopprep som liten. Fågelkvitter i luften, en yrvaken humla som tafatt surrar förbi. Den ljusrosa skymningen som kommer allt senare för var dag och som tillåter sköna ridturer även efter skoltid.

Kolan studsade till för allt hon kunde komma på; en tom påse i dikeskanten, ett rostigt jordbruksredskap på ängen eller nåt annat som jag aldrig hann uppfatta vad det var. Jag började vänja mig med hennes små överskottsenergiskutt. Första månaden var det riktigt läskigt när hon hoppade till för allt, jag var inte riktigt beredd på det och inte helt van med hennes storlek. Det kändes att sitta på en 170 centimetershäst när man i hela livet ridit ponny med undantag för de gånger jag ridit på ridskolan här i Skåne. Allt blev större och vidare, traven, galoppen och hoppsprången.

Skogsvägarna var fortfarande hårdfrusna och isiga så jag höll mig till grusvägarna med öppna fält. Tankarna flög hit och dit i skallen. Jag undrade vad Linda, min bästis i Uppsala, gjorde just då. Linda hade varit hos mig på jullovet och även om det kändes lite ovant och främmande i början var det ändå härligt att träffas igen. Linda som var full av galna upptåg och tokiga idéer. Hon var så fräck och framåt och skulle nog inte rodna för någonting som helst. Jag blev ju som en tomat för allting! Jag kunde sakna våra skrattanfall, då man bara låg ner på golvet och krampade av skrattattack och hur man än försökte att sluta bara exploderade man i nya anfall.

Tankarna vandrade vidare till Sesam, min sköthäst i Uppsala, och det stack till i hjärtat av längtan och saknad. Fast jag nu fått det jag alltid drömt om; en egen häst, så